

Psykologprofesjonen og helsetjenester

Kunnskapsbroen

Bjørnar Olsen
Sjefredaktør

Universitetenes formidlingspolitikk må handle om mer enn internasjonal publisering, mener rektor og viserektor ved Universitetet i Oslo, Svein Stølen og Åse Gornitzka. I fjorårets siste utgave av *Nytt norsk tidsskrift* peker de to på at flere sider av norsk kunnskapsformidling er lite synlig. Slik som at stadig flere forskere og akademikere deltar i offentlige utvalg og skriver utredninger, og at universitetet utdanner kvalifiserte kandidater som bidrar til nye produkter, tjenester og arbeidsplasser gjennom sin kunnskap. Fra dette perspektivet blir universitetenes ansvar for å utdanne samfunnsbevisste akademikere viktig.

Formidling handler om forskningens *innflytelse*; om fagenes samfunnsbidrag og om hvordan kunnskapen blir tatt i bruk. For praksisorienterte profesjonsutdanninger som psykologi vil hver enkelt uteksaminerte kandidat være en viktig del av psykologiens samfunnsbidrag, ved at kandidaten fungerer som en budbringer fra den akademiske psykologien og inn i tjenesteutviklingen (like selvsagt bør det gå en bro fra brukere og tjenesteutøvere tilbake til akademia).

Hver enkelt uteksaminerte kandidat vil være en viktig del av psykologiens samfunnsbidrag

Likevel er det internasjonal publisering og ikke lokal tjenesteutvikling som gir anerkjennelse i universitetssystemet, uttalte professor Catharina E.A. Wang i forrige utgave av *Psykologtidsskriftet*. Selv om tjenesteutvikling ligger til universitetenes mandat, gjør ensidig vektlegging av internasjonal publisering at forbindelsen mellom forskning og samfunn ikke får den oppmerksomheten den fortjener. Poenget er imidlertid heller ikke å anlegge et nytteperspektiv alene, da det vil kunne dreie utdanningen ytterligere i retning av en yrkesskole for kliniske psykologer på bekostning av en kritisk akademisk dannelselse.

Nettopp det å gi kandidatene et mer kritisk akademisk blikk på ny kunnskap og psykologiske metoder har blitt holdt frem som en viktig grunn til å beholde klinikkdriften ved utdanningsstedene og ikke legge dem ut i helsetjenestene. Dersom utdanningsinstitusjonene viser frem hvordan de utdanner psykologer som på ulikt vis bidrar til samfunns- og tjenesteutviklingen, får denne argumentasjonen ytterligere kraft. I denne utgaven av *Psykologtidsskriftet* skriver Ingvild Sagberg om nyutdannede psykologers møte med arbeidslivet (se side 36). Her peker hun blant annet på at selv om de fremstår som faglig trygge, sliter de med å forstå tjenestene de blir del av. Det forteller om en utdanning som gir en solid kompetanse, men som i mindre grad får frem hvordan denne kompetansen – det kritiske akademiske blikket inkludert – kan anvendes i tjenesteutviklingen. Stølen og Gornitzkas perspektiver på forskningsformidling åpner for at psykologutdanningen og tjenesteutviklingen er to sider av samme sak. Da blir det kanskje enklere å se hvordan den enkelte psykolog kan bidra inn i systemene.